

BROMERA / TEATRE

MANDÍBULA AFILADA

CARLES ALBEROLA

INTRODUCCIÓ I NOTES:
JOSEP ANTONI MARTÍNEZ

(La vista panoràmica d'un cel estelat emmarca l'estança central de l'àtic d'un jove pintor. A la dreta, en primer terme, hi ha un moble amb llibres, tabac, telèfon i una foto. Al costat, una butaca coberta amb un llençol, un puf i una taula baixa. A l'esquerra, es troba l'espai de feina del pintor. En primer terme, hi ha una taula amb els seus estris, un tamboret i un cavallet amb un llenç on veiem una dona nua d'esquena. Recolzats en la taula, hi ha uns esbossos d'aquest mateix quadre. Al costat del cavallet, i al fons, hi ha un equip de música amb discs i compactes. Fora d'escena, a la dreta i en primer terme, queda la cuina, i al fons, el dormitori. A l'esquerra i al fons, el lavabo. JOAN, un jove pintor, ultima els preparatius d'un sopar íntim al seu àtic. Deixa dues copes de vi a la taula i encén una cigarreta. Buida el cendrer al poal del fem i posa la cançó de Sting «Every breath you take» a l'equip. En taral-lareja la lletra. Arregla el llençol que hi ha damunt de la butaca i amaga un poal de pintura. Agafa una foto i la deixa a la taula com si fóra una safata. Sona el timbre de la porta. JOAN, sorprés, consulta el rellotge i apaga el compacte.)

LAURA. *(Des d'un lateral.)* Joan!

JOAN. Sí! (*S'apropa al lateral esquerre per on apareix LAURA, una jove amb una botella de vi a les mans.*)

LAURA. Hola.

JOAN. Hola.

LAURA. La porta estava oberta.

JOAN. Ah!

(*Silenci.*)

LAURA. Puc passar?

JOAN. Sí, sí, és clar. (*Ella fa unes passes dins de l'àtic.*) És que no t'esperava tan prompte.

LAURA. Havíem quedat a les deu, no?

JOAN. Sí, però com mai has sigut puntual.

LAURA. Les persones canvien.

(*Silenci.*)

JOAN. Ho has trobat fàcilment?

LAURA. Sí, no coneixia la zona, però he preguntat i... (*S'adona de la vista panoràmica d'un cel estelat.*) Uf! Quina vista tens!

JOAN. T'agrada?

LAURA. És fantàstica!

JOAN. És el millor que té l'àtic.

LAURA. És una «passada».

JOAN. Sí.

LAURA. És com... si pogueres palpar les estrelles amb les mans.

JOAN. Sí. En una nit clara hi pots veure escrit el teu destí.

LAURA. Saps llegir el seu significat?

JOAN. Sí. No, però tinc un llibre de consulta que... el consulte i ho apunte.

(Silenci.)

LAURA. Com estàs?

JOAN. *(Dubta.)* Bé o et conte? *(Ella riu.)* Estàs guapíssima amb eixe vestit.

LAURA. Gràcies. *(Pausa.)* Tu també.

JOAN. Jo? Com sempre.

(Silenci.)

(Ella li mostra la botella de vi que porta a les mans.)

LAURA. He portat açò.

JOAN. *(Agafa la botella. Sorprés.)* Un Vega Sicília. Dotze anys!

LAURA. T'agrada?

JOAN. Saps que m'encanta.

LAURA. Te'n recordes? *(Li fa una carassa creuant els ulls. Riuen.)*

JOAN. Quin pet vam agafar a la salut de ton pare! *(Riuen.)*
Continues treballant amb ell a la galeria, no?

LAURA. No. M'ho he deixat.

JOAN. Sí?

LAURA. Estava farta d'ell i...

JOAN. Me n'alegre.

LAURA. Bé, ara estic a l'atur.

JOAN. Millor.

LAURA. Home...

JOAN. Bé, vull dir que trobaràs alguna cosa millor. Segur.

LAURA. Segur.

(*Silenci.*)

JOAN. Una altra copa? Vull dir, una copa? (*Ella assenteix.*)

Laura, posat còmoda, ets a ta casa. (*Ell ix cap a la cuina. Ella, tímidament, escodrinya l'àtic.*)

LAURA. Tens un àtic ideal.

JOAN. (*Des de la cuina.*) Sí?

LAURA. És tal com me l'havia imaginat.

JOAN. (*Apareix amb la botella destapada.*) Doncs, no sé què dir-te, perquè a l'estiu és un forn i a l'hivern fa més fred dins que fora al carrer però, llevat d'això, és ideal. (*Ompli dues copes.*)

LAURA. El lloguer és molt car?

JOAN. No. El paga ma mare.

LAURA. Aleshores no et queixes.

JOAN. No ho faig. (*Ella agafa uns esbossos.*) Són uns esbossos.

LAURA. Són molt bonics.

JOAN. Sí. (*Li dona una copa.*) De veritat t'agrada?

LAURA. Sí. No ho sé, és... és acollidor.

JOAN. Acollidor? Bé, no hi ha res però és acollidor.

LAURA. (*Assenyala cap al lateral.*) Al vàter no hi ha ni porta.

JOAN. (*Assenyala cap a l'altre lateral.*) No, ni al dormitori tampoc. Això interrelaciona més l'espai.

LAURA. Sí?

JOAN. Pots estar al vàter i mantindre una conversa perfectament amb algú que estiga assegut ací. (*Assenyala el puf.*)

LAURA. Que pràctic, no?

JOAN. També pots estar tombat al llit i estar connectat amb algú que estiga treballant ací. (*Assenyala el cavallet.*)

LAURA. Que bé! Ara que si estàs al llit és millor que l'altre també estiga amb tu, no?

JOAN. Com?

LAURA. Vull dir, per connectar-te millor. Per parlar. Bé, ja m'entens.

(*Silenci.*)

(*Ell alça la copa per brindar mentre ella, nerviosa, beu d'un glop tota la copa de vi.*)

JOAN. Brindem? (*Els dos, per un moment, miren la copa buida. Ella somriu.*) Això ho fan el russos amb el vodka, no?

LAURA. Has estat a Rússia?

JOAN. No.

LAURA. No, clar que no.

(*Silenci.*)

JOAN. Laura, et passa alguna cosa?

LAURA. (*Dubta.*) No, no.

JOAN. Segur?

LAURA. (*Afirma.*) No. Sí. No, no. Vull dir, estic molt bé.
Molt bé... Estic...

(*Silenci.*)

JOAN. Una altra copa?

LAURA. Per favor.

(*Ell li serveix una altra copa.*)

LAURA. (*Fa menció a uns quadres que hi ha recolzats a la taula.*) Què fas ara?

JOAN. (*Sorprés.*) Vaig a posar-te una altra copa.

LAURA. No, vull dir si estàs preparant alguna exposició?
Aquests quadres són preciosos.

JOAN. Bé, la pregunta correcta seria: has venut algun quadre en els darrers dos anys?

LAURA. No ho entenc.

JOAN. Jo tampoc.

LAURA. Per què la gent amb talent ha de dur una vida tan miserable?

JOAN. Dona, tampoc és per a tant. No em va tan malament.

LAURA. Encara continues pensant a morir jove?

JOAN. Jo? No.

LAURA. A l'institut deies que, quan tingueres trenta anys, si no eres un pintor famós i multimilionari, et suïcidaries.

JOAN. Això ho vaig dir jo?

LAURA. Sí.

JOAN. I tu t'ho vas creure.

LAURA. Sí.

JOAN. Doncs tranquil·la, encara no els tinc.

LAURA. Ho sé. Els fas demà.

JOAN. No em digues que has vingut per salvar-me?

LAURA. Sí.

JOAN. Que bé!

(Silenci.)

JOAN. Brindem. *(Li dona una copa.)* No ho sé... Per la vida eterna!

LAURA. O per l'amor etern...

JOAN. Segur?

LAURA. Per què no?

JOAN. És que jo només conec un amor etern i no és...

LAURA. Quin?

JOAN. L'amor no correspost. Eixe no t'abandona mai.

(Brinden en silenci i beuen.)

LAURA. Et preguntaràs per què he volgut que ens veiérem.

(Ell no contesta.) Volia parlar amb tu. *(Deixa el got damunt de la foto i la taca.)*

JOAN. De què?

LAURA. Ai! T'he tacat açò! *(Agafa la foto.)*

JOAN. No et preocupes. De què volies parlar amb mi?

LAURA. És una foto!

JOAN. Sí, però és antiga i la faig servir com a safata.

LAURA. *(Sorpresa.)* Eh! Però si és la foto de... la de la convivència espiritual.

JOAN. Te'n recordes?

LAURA. És clar que sí! (*Fa memòria.*) Açò és al jardí del convent de...

JOAN. No, del monestir d'Aigües Vives.

LAURA. Exacte.

JOAN. A Alzira.

LAURA. Què posava a la pancarta?

JOAN. El nostre lema.

LAURA. (*Llig.*) «Els somiadors...»

JOAN. Els somiadors? «Els somnis són el nostre patrimoni».

LAURA. (*Somriu.*) Que innocents!

JOAN. I tant!

LAURA. Quines pintes féiem! (*Esclata a riure.*) Ets tu!

JOAN. M'has reconegut per les *espinilles*, no?

LAURA. No.

JOAN. Però si tot jo era una *espinilla*.

LAURA. No exageres.

JOAN. A les xiques us feia fàstic besar-me per si us... (*Fa com si es rebentara algunes espinilles.*)

LAURA. Arg! Calla!

JOAN. Ho veus? Però he millorat amb els anys, no?

LAURA. (*Burleta.*) Sí.

JOAN. Sí? Doncs espera que arribe als setanta-dos i veuràs. (*Ella riu i torna a mirar la foto.*) El meu horòscop diu que tindrè una tercera edat eufòrica.

LAURA. Aquesta bleada sóc jo, no?

JOAN. No has canviat gens.

LAURA. (*Irònica.*) Gràcies.

JOAN. Vull dir, que estàs igual de bé.

LAURA. Estem tot el grup, eh?
JOAN. Recordes a Don Tomás?
LAURA. El rector.
JOAN. Saps que ha penjat els hàbits?
LAURA. (*Estranyada.*) Per què?
JOAN. Per una cubana. (*Ell imita una cubana i ella riu.*)
LAURA. Quines caretes, Déu meu! (*Pausa.*) Mira, Manel.
JOAN. Sí.
LAURA. Què deu haver sigut d'ell?
JOAN. Es va matar.
LAURA. Què em dius?
JOAN. No ho sabies?
LAURA. No. És una broma.
JOAN. Com he de fer broma d'açò. Es casà amb Pepa.
LAURA. I?
JOAN. L'endemà se suïcidà. (*Riuen tots dos.*)
LAURA. Com ets!
JOAN. El vaig avisar, però ell no em va fer cas i...
LAURA. A Ferran, el veus?
JOAN. Sí, de tant en tant.
LAURA. Volia fer cine. (*Ell assenteix.*) Ja deu haver fet la pel·lícula que l'havia de portar a Hollywood?
JOAN. No, crec que no.
LAURA. Ja...
JOAN. Bé, de moment sé que treballa a la BBC.
LAURA. A la BBC? Molt bé, no?
JOAN. Bodes, batejos i comunions, no t'equivoques. (*Burleta.*)
I del *guaperas* de Guzmán no em dius res? M'han dit que ara és dissenyador gràfic. «*Él que quería ser como Van Gogh*». (*Riu.*) Mira que t'agradava burlar-te d'ell, tot

perquè parlava un castellà de Valladolid *perfecto. Perfecto.*
(*Pausa.*) M'han dit que es casa. No sé si ho saps? (*Ella assenteix.*) No era mal *tio.*

LAURA. Joan, jo...

JOAN. Tu estaves fenomenal. Portaves el cabell... com ara.
(*Ella somriu i assenteix. Es miren en silenci. Ell s'apropa i li olora el cabell.*) Encara fa la mateixa olor.

LAURA. Sí?

JOAN. A ou podrit.

LAURA. (*Somriu.*) Ets molt romàntic.

JOAN. Però, si saps que m'encanta. T'ho he dit un milió de vegades. (*Pausa.*) Te'n recordes...? En COU tots deien que tu i jo acabaríem junts.

LAURA. Sí. Quina ximpleria, veritat?

JOAN. Sí.

(*Silenci.*)

LAURA. Fa por mirar aquestes fotos.

JOAN. Per què?

LAURA. Perquè... t'adones que... t'has convertit en una altra persona i... Bé, llevat de tu, tots ens hem convertit en... (*El mira fixament.*) No ho sé...

(*Silenci.*)

JOAN. Estàs guapíssima. (*Ella somriu.*)

LAURA. Vols saber per què he vingut?

JOAN. Sí.

LAURA. Per què he quedat amb tu, ací, al teu apartament?

JOAN. Per què?

LAURA. Jo... Jo... (*Pausa.*) Saps que em case, no? (*Silenci. Ell assenteix.*) No penses dir res?

JOAN. T'agrada la pizza quatre formatges?

LAURA. Joan!

JOAN. No, és que n'he encomanades un parell per a d'ací mitja horeta.

LAURA. Em case amb Guzmán i no t'importa?

JOAN. Ningú no és perfecte.

LAURA. Però...

JOAN. Laura, si hem quedat per a dir-me açò...

LAURA. No.

JOAN. Ja ho sabia.

LAURA. Sabia que ho sabies.

JOAN. He rebut el targetó. Per cert, és horrible. L'ha dissenyat Guzmán?

(*Silenci.*)

LAURA. El que et fot és que em case amb Guzmán.

JOAN. No, si vols suïcidat-te, endavant.

LAURA. Tu no has pensat mai a casar-te?

JOAN. No parlem de coses desagradables.

LAURA. Clar, com ets incapaç d'enamorar-te.

JOAN. Però... Què té a veure una cosa amb l'altra? Enamorar-se és... és un estat mental mentre que casar-se és un estat civil, i si ho fas amb Guzmán és una condemna per a tota la vida. (*Riu.*) Perdona'm, no volia dir això. (*Pausa.*) Enamorar-se és una equivocació.

LAURA. Per què?

JOAN. Perquè sempre ho fas de qui no et convé.

LAURA. Qui ha dit això?

JOAN. Ma mare ho deia sempre que mirava mon pare.

(*Silenci.*)

LAURA. Atén. En realitat, he vingut a dir-te que...
que...

JOAN. Sé... sé per què has vingut.

LAURA. Sí?

JOAN. Vols que et torne les cartes, no?

LAURA. (*Sorpresa.*) Les cartes? No.

JOAN. No?

LAURA. A veure, com podria explicar-t'ho? (*Pausa.*) Jo...
Jo odie els *tios* exageradament guapos.

JOAN. Jo també.

LAURA. Però, no puc viure sense ells.

JOAN. També odie els musculets, saps?

LAURA. És que no puc.

JOAN. Jo és que odie molta gent.

LAURA. Guzmán... sé que és un narcisista, però...

JOAN. (*Tallant-la.*) I després, sexualment, no deu ser res
de l'altre món, veritat?

LAURA. És un fora de sèrie.

JOAN. Sí?

LAURA. És inescotable.

JOAN. Carall!

LAURA. Però... tampoc no és perfecte.

JOAN. Ah! És que d'eixos en quedem ben pocs.